

III. VOL.

AUGUST 1910.

No. 10.

== „ÉN VAGYOK
AZ ÚT, AZ IGAZ-
SÁG ÉS AZ ÉLET.” ==

== „SENKI NEM
MEHET AZ ATYÁ-
HOZ, HANEM ÉN
ÁLTALAM.” ==

EVANGÉLIUM HIRNÖKE

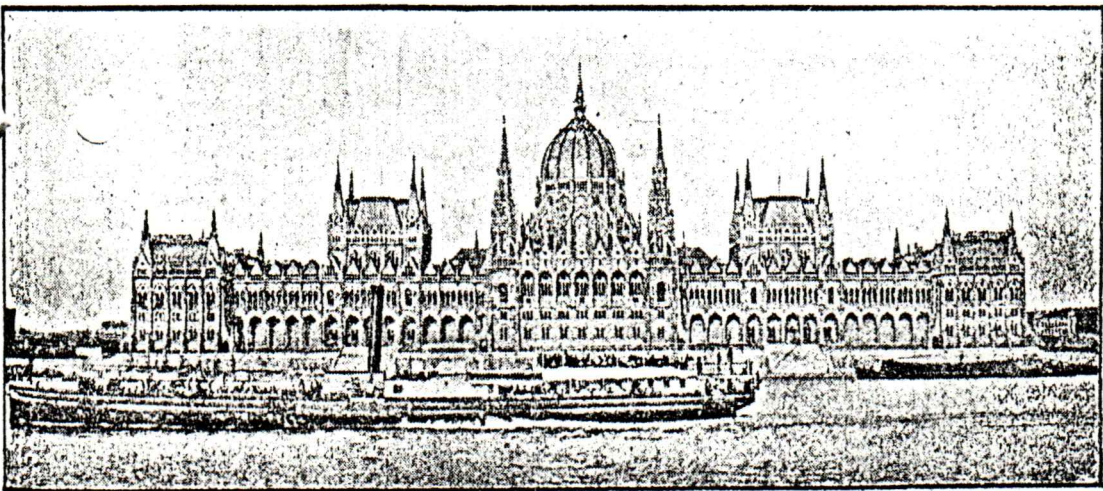
THE GOSPEL MESSENGER

AZ AMERIKAI MAGYAR BAPTISTÁK HIVATALOS KÖZLÖNYE.

PUBLISHED MONTHLY BY THE HUNGARIAN BAPTIST ASSOCIATION.

Kéziratok, reklamációk a szerkesztőséghez intézendők. — Editor's office: Grand Ave. Cleveland, O.

JÁNOS EV. 14. R. 1—3.

(Szövegét lásd a 2-ik oldalon.)

A MI HAZUNK.

(Képiinkhöz.)

Képünk azt a gyönyörű épületet ábrázolja, mely Budapesten a Duna balpartján áll, ez a magyarok országháza. Hatalmas alapzatról emelkednek fel számtalan tornyoskában csúcsosodó falai. A ki ezen épületet először látja, csodálkozás nélkül nem mehet el mellette. Mintha egy kis vár volna magában véve, oly szilárd falai vannak, s az egész épületen anynyi a dísz, hogy az ember nem győzi eleget bámulni az építészeti tudomány ezen remekét. Hanem a hatalmas, megragadó külső még szebb, kápráztatóbb belsőt rejteget. Olyan dísztermek vannak ezen épületben, hogy az ember alig mer belépni, s ha bent van, a lélegzetét is szeretné visszafojtani, hogy esetleg ne homálycsítsa el azon pompás fényű termeket. A szalmafedelese kunyhóból ide jutott látogató majdnem imára kulesolja kezeit, midőn a földi ragyogás ezen csarnokaiba lép, szentélynek képzelve azokat.

IHa az emberi elme és emberi kezek ilyen elragadó szépet tudnak alkotni, mire lehet képes a bölcsességnak azon forrása, a melyből csak egy parányi szikra lakik az emberben?! Az apostol nagy örömmel tette ezen kijelentést:

“Mert tudjuk mi, hogyha e mi földi házunknak hajléka elbomol, épületünk Iészen Istentől, tudniillik: nem kézzel csinált házunk, hanem örökkévaló mennyben.” Ezen reménység az Ur Jézus azon kijelentésén alapul, a melyot János ev. 14. r. 1—3. verseiben jegyzett fel: “Az én Atyámnak házában sok hajlék van: mertha különben volna, megmondottam volna nektek. Elmegyek, hogy megkészítek nektek a helyet.” Nagy meglepetés vár reánk odaát a szellemi világban! A mennyei gyönyör, az a dicsőség, mely Isten lényéből származik, s melyet minden visszatükröz, a mostani elmének túl magas, s a mostani szemnek túl fényes. Testi szervezetünk még az anyagban rejlő fényhez is gyenge, hisz köz tudomásu dolog, hogy a nap fénye oly erős, hogy szemünk azt el nem bírja viselni: “Ne nézz a napba, mert megvakulsz!” mondja a példabeszéd.

Azonkívül mi annyira hozzá vagyunk szokva ezen földi viszonyainkhoz, hogy a bib-

az Ausztrália vadonjaiban élő néger, egy művelt európai embernek a lakás kényelméről tartott előadását. Azért is kerülnek az emberek között oly sokan a balgatagok azon táborába, kik azt vélik, hogy e földnél fejlettebb, szebb és tökéletesebb hely nem lehet a nagy mindenségben.

Boldog az, kinek birtokában van az isteni kijelentésekben való hit. Az tudja, hogy e földi léttel nem vesztí el a legszebbet, a legjobbat, hanem ennek elhagyásával a Krisztus érdemében egy olyan hajlékot nyer, mely dicső és örök.

Örök napnak sugarában

Fénylik Isten városa.

Minden szív örvend gyönyörrel,

Hogy ott van polgár joga.

Kedves olvasó, higgy az Ur Jézus Krisztusban, mint Istennek fiában, engedd, hogy a Szentlélek ujjá szülhessen téged amaz élő reménységre, mely meg sem moeszkoltathatik, el sem multhatik, s akkor lelki gyönyörrel várod e testből való kiköltözésed idejét, a midőn mennyei hajlékodbá költözhetsz át.

Orosz.

BEJÁRAT A POKOLBA.

Életében először látott nagy várost egy romlatlan ifju. Estefelé tapasztalt, idősebb barátjával sétára indultak a fényesen kivirágított városban. Gyönyörűen felékesített egészen kitért kapu előtt az ifju megállt, az onnan kiáradó jóillat szinte elkábitotta az embert, hát még a tánéra csalogató zeneszó, mely kihallatszott. “Mi ez?” — kérdi az ifju, az idősebb erős kézzel fogta őt, miközben így szólt: “Ez a pokol bejárata”. A még romlatlan ifju előtt ez megfoghatatlan volt. Ő a poklot csunyának, ijesztőnek képzelte és itt — minden színes, virágokkal díszített, világos és vonzó, fölötte e felirással: “Szabad bemenet.” De mibe kerül majd neked a kimenet? Ez a másik kérdés! Ne engedd magad a rossz utra vezetni, a pokolba vezető ut eleinte virágban gazdag ösvény, mely azonban éjben, örök romlásban végződik. Térj vissza, még van rá idő. Olvasd Máté ev. 7., 13. és 14. verseit.

A KAKUKKOS ÓRA.

A mult század közepén élt Németország egy kisebb városában egy szegény órásmeister: Mivel nagy családja volt, igen küzdelmes volt a megélhetése, s a gazdagabb órák konkurrencia nyomásának is ki volt téve; hogy ezt elkerülje, elhatározta magában, hogy otthagya a kis várost és addig megy, amig valami jobbat nem talál. Összeszedte ami kis áruja volt, szegényes holmijával együtt felrakta egy egyszerű szekérre s elindult kelet felé.

Hosszu, fáradságos vándorlás után eljutott a mongolok közé.

Itt, gondolta, hogy jobban fog boldogulni, mint szülőföldjén.

A mint elérkezett a mongolok által lakott egyes tartományba, s egy nagyobb faluba letelepedett: kibérelt egy szegényes házat, a melynek az utcai részét mindjárt át is alakította afféle szegényes órák üzletnek. Mivel a mongoloknak nem volt rossz órájuk, a mit javítani hoztak volna óráshoz, (mert jó sem volt nekik), mit tegyen az órák, elkezdte előszedni a magával hozott néhány hosszú sétálójú, láncos, vaskörtés órákat. Tisztogatta, javíttatta, s amikor már kész volt egy-egy, felakasztotta a falra. Ez így ment nap-nap után, a míg mind előszedte óráshoz, amit csak magával hozott; az órák már majd mind kiváltak tisztítva, javítva, szabályozva. Jártak is a falon; egyik gyorsabb ketyegéssel, a másik lassabbal, de eladni belőlük nem volt képes egyet sem! — Egyik szebb hangon ütött, mint a másik, egyik élesebb hangon, míg a másik tompa, mély hangon.

A mongolok a községből el is jártak csodájára, bámulni a falon levő, folyton mozgó valamiket s különösen mikor az órák az órát jelezték ütés által, rendszeren összecsoportultak a kis boltocska előtt a bátrabb emberek. Az órák ütéseit meghallgatni sajátos félelemmel, de mikor már az órák nem ütöttek, nem mert megmaradni mongoljaink közül egy sem az óráshoz közelében, s így magától értetődik, hogy szegény óráshoz sorsa kétségbeesettebb volt sokkal inkább, mint amíg még Németországban nyomorgott.

Hónapok multak, a kiszabályozott órák ugyan ketyegtek a falon, de szegény óráshoz gyomra is és a családjáé is mind jobban korpogott, szóval az éhenhalásnak nézhetek elé. Az órák kezdett feladni minden reményt, vé-

gül reá került a sor az utolsó kijavítandó, egy kakkukos ütő rendszerű fali órára. Óráshoz nagy busan, gondoktól gyötörve javitgatja, próbálgatja az ütést, meg-megállítja, bebelenez; ismét ütteti, jobban mondván kakkukoltatja, amikor egy délelőtti folyamán beállít az üzletbe egy hatalmas termetű, rendkívül erősnek látszó, vállas, napbarnított arcú férfi, kinek a tekintete olyan volt, mintha élet-halál ura volna. Óráshoz reá tekintve, megdöbent, de mégis megbátorodott és valahogy tördelve, remegő beszéddel megkérdezte tőle, hogy mit kívánna. A ki harsány hangon kijelentette, hogy ő már többször hallott óráshozról, mint valami fehér, csoda-emberről, a kinek olyan félelmes mozgó portékái vannak; s ő eljött tehát, hogy személyesen győződjön meg a dolog mivoltáról. Csak most vette észre óráshoz, hogy a ház előtt egy sereg afféle mongol vitéz lovas tartózkodik.

Óráshoz tovább foglalkozott, félve, rettegve a kakkukos órával, amire aztán vitézeink érdeklődni kezdett a furcsa mozgó portékák iránt. Eltelt egy óra és elkezdettek sorba a legkisebbtől a legnagyobbig az órák ütni; a mongol vezérünk majdnem magánkívül lett félelmében.

Alig, hogy elűtötték az órák a tizenegyet, a készre szabályozott kakkukos is elkezdte a maga módja szerint; előugrott a kinyílt órajtó mögül a kakkuk, s elkakkukolta a rendszer tizenegyet, jelezvén, hogy annyi óra van. Ezután visszaugrott, s az ajtó ismét bezáródott.

Mongolunk pedig majdnem elragadtatott a szép madár szabályos megjelenésétől és bájos kakkukkolásától. A mikor felocsudott meglepetéséből, első szava ez volt: te fehér, menyhiért adod nekem azt a csoda-madarat?

Óráshoz észhez kapva, nem iparkodott az alku megkötésével, hanem tőle telhetően még inkább igyekezett a mongolt afféle ravasz üzleti fogással kíváncsivá tenni, a mi meglehetősen sikerült is.

Ez volt az első vásár.

Végre óráshoz nagy méltóságteljesen megegyezett 50 ezer márka árban a mongol vezérrel, a mit ő örömmel mindjárt lefizetett még aznap; csak hogy a csoda-madár az ő tulajdonába kerülhessen, — s nagy boldogan kíséretével együtt estefelé elvonult az órával távolabbi lakására.

Másnap a rég kiszabályozott órákat majd mind szétkapdosták a jobb módú mongolok drága pénzen, s egy hét múlva üres volt órásunk üzlete, de zsebe annál inkább tele volt.

Már éppen készülőkélben volt, hogy összeszedett szép összegével visszatérjen szülőföldjére, hogy most már ott is jobban boldogulhasson, midőn beállit hozzá a vezér ismét. Nagy szomorúan elővesz hóna alól egy csomagot, ezen szívből jövő fájdalmas szóval: "beteg, gyógyítsd meg!"

Órásunk felbontja a csomagot, a tartalma az emlékezőtes kakkukos óra volt. Felnitja az órást, s nagy meglepetésére a megtömésig tele volt madár-elodellel, ami már kezdett jól esirázni, mivel evés után jól meg is itatták a szorgalmas kakkukot, a míg csak meg nem zabált. — Órásunk eltávolította az óra belsejéből a kiesirázott magokat, kitisztította, megolajozta, elindította, szóval mikor rendbe volt, átadta könnyes szemmel reá váró gazdájának, a ki miután meggyőződött róla, hogy valóban ismét egészséges a madár, hálából szép tiszteletdíjban részesítette a madár orvosát, s elment haza. Ezután órásunk is elment az ő házába boldogan, földi kincsekben gazdagon.

Kedves olvasóm! Te, ki ezen történetet elvasted, te benned is van egy kakkuk! A te hallhatatlan lelked! Mivel akarod kielégíteni? Mog akarod tömni magadat világi hiábavalóságokkal s muló, hitvány testi élvezetekkel, gazdagsággal, ez élet muló és oly sokszor esaló gyönyöreivel?

Elfúlad benned a kakuk, kihalt belőled az Istenfélő élet. Nem jelzi a kakkukod, mikor az Isten házába kellene menned. Kihalt belőled az Isten iránti szeretet, hanyag lettél, ugy Isten iránti, mint felebarátaid iránti kötelességedben, nines benned lelki élet! Olyan lettél, mint az az élettelen, madár-eledellel megtömött óra! Gondold meg jól! Szálj magadba, mivel vagy tele? Lásd meg magadat Isten előtt! Jöjj Jézushoz! (János ev. 3, 16.) Kérd őtet, szabadítson meg téged, s tisztítsa meg a te boursód óraszerkezetét e világ szennyétől és ő megteszi ezt. Isten hozzád is kegyelmes akar lenni, téged is üdvözíteni akar! De el ne felejtssd, hogy annak mindnek ki kell belőled tisztulni, amit a világ szennyes keze beléd tömött. És ha Isten megtisztított, olyan keresztény leszel, mint a pontosan járó óra! De

vigyázz! Ne merülj ismét bele az élet piszkos telhetetlenségeibe. Ha egyszer már Jézus megmentett és tisztá a lelked, vigyázz, tartsd tisztán a te benső lelki óraszerkezetedet!

"Bizonyára pedig nagy kereskedés az Isteni szolgálat a meglelégedéssel, mert semmit sem hoztunk e világra, kétség nélkül semmit ki sem vihetünk. Hogyha pedig eledelünk és ruházatunk vagyon, azokkal meglelégedjünk!

A kik pedig meg akarnak gazdagodni, ennek kísértetbe és törbe és sok balgatag és káros kívánságokba, melyek bemeritik az enbereket halálos veszedelembé.

Mert minden gonoszságnak gyökere a pénznek szerelme, melyet némelyek, a kik kívántak, eltévelyedtek a hittől és magokat által szegzezték sok gondokkal. (1. Timotheus 6. r. 6. v.-től 10-ig.)

Ford.: Joó F.

Miért látogatok el a roszt időben is az Isten házába.

1. Mert Isten minden vasárnapot megakar szentelni igéjével.
2. Mert hitszónokunk is a helyén van, ugy a roszt, mint a jó időben.
3. Mert minél kevesebben vannak jelen annál nagyobb szükség van az én jelenlétemre.
4. Mert példám másokra jó hatást gyakorolhat.
5. Mert azok, kik a hideget, vagy a meleget hozzák fel melegséggel és elmaradásuk okául, könnyen ugy tesznek szép időben is.
6. Mert nagyon lehetséges, hogy éppen a roszt idő alkalmával vár rám egy rendkívül áldás.
7. Mert nem tudom, hogy e földön mennyi hány vasárnapra rendelkezem.

— "A lelkiismeret egy olyan óra, melyet az Isten igéje fényes napjához kell folyton igazítanunk."

— "Belehet minden templomot zárni, csak egyedül a lelkiismeret templomát nem."

A legkisebb angol újtestamentum mindössze egy inas magas, aranyozott tokban nagyító üveggel. A nyomda-művészet valóságos remeke. Egy tucat 4 dollár és a portó. Kevesebbet nem szállítanak. Tudakozni lehet szerkesztőségünkben.

EVANGÉLIUM HIRNÖKE

(The Gospel Messenger)

Az Amerikai Magyar Baptisták tulajdona.

MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSŐ HETÉBEN.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre..... 50 cent

Fél évre..... 25 cent

Egyes szám ára..... 5 cent

Magyarországra egész évre 2 kor. 50 fill.

Subscription 50 cents per year.

Missió célokra 50-100 példányonként
árendemény.

Előfizetési pénzek a szerkesztő nevére
küldendők.

SZERKESZTŐ ROVATA.

FELHÍVÁS AZ A. M. B. SZ. TAGJAIHOZ.

Mint a szövetséget pénztárnoka szeretettel felkérem a kedves testvéreket, hogy a szövetség pénztárához a tagonkénti 25 cent járulékot szíveskedjenek ez évről beküldeni. Az év elején beküldtek ugyan többen a testvérek közül, de az a múlt évre szólott jórészből. Mivel a magyarnak természete az elmaradás, mi kik új természetet kaptunk ezen új természet törvénye szerint tegyünk: "Senkinek semmi-vel ne tartozzatok", még az am. magyar szövetséget pénztárának sem!

A pénztárnok.

Gyülekezeteinket kérjük, hogy rendeljenek terjesztésre lapot. 100 példány \$1.50 egy hónapra. — Küldjék be azonnal az árát, kell a pénz.

Ha az előfizetők nem küldik be sürgősen a lap árát, a jövő hónapban kölcsönből kell fedeznünk a kiadásokat.

Felkérem a missió bizottság tagjait, hogy az általam szétküldött két körlevelet azonnal intézzék el, mielőtt kezükbe jut és küldjék tovább, hogy rövid idő alatt vissza érkezhessenek hozzám.

OROSZ.

A BELSŐ SZÓZAT.

A jámbor emberekben néha olyan érzés támad, mintha valami belső hang szólna hozzájuk; sőt a kevésbbé jámborok is éreznek néha olyan belső kényszert, a melyet megmagyarázni nem tudnak.

Mikor Müller György a brisztoli nagy árvaházak megalapítója, imádkozott és kérte a mennyei Atyát, hogy küldjön ellátást árvái részére, akkor a környékben közelben és távolban némely jómódu ember valami lelki kényszert érzett belsejében, aminek következtében pénzadományt küldött Müllernek.

Egy ilyen belső szózatról tesz említést Funke Ottó, a következő elbeszélésében.

"Rég ideje már, mikor egy késő estén Bréma egyik külvárosából: Hafstadtból hazafelé mentem és pedig egészen egyedül. Az utca néptelen volt. Egyszerre valami váratlanul visszatartott, nem külsőleg, hanem belsőleg történt ez. Az ugynevezett "Három póznához" érkeztem; egy olyan helyre, ahol csak nyomoruságos viskók állottak. Az egyikből gyenge világosság tört elő és egy belső szózat ezt mondá nekem: "Menj be ebbe a kis házikóba!" Nem akartam hallgatni a szózatra, mert már odahaza régen vártak reám, magam is pedig nagyon fáradt voltam. Meg azután azt mondtam magamnak okos érveléssel, hogy hiszen én nem ismerem azokat az embereket, s mit fognak majd gondolni, ha hirtelen és hivatlanul meg fogok náluk jelenni.

De semmi sem használt nekem, az ösztön nagyon erős volt, már tovább haladtam, de vissza kellett azonban térnem.

A ház ajtaja csak betéve volt. Senki sem hallotta, hogy beléptem. A szobában néhány gyermek ült és térdelt anyjuk körül és majdnem szenvedélyes hangon kiálták: "Mama, de mi enni akarunk! mama, mama adj nekünk kenyeret!"

Az anya, aki nagy, derék alak volt, halványan ült ottan és szeme telve volt könnyel. Mintegy kétségbeesetten bedugta füleit és kiáltá: "Oh Isten a mennyekben, hogyan néheded ezt! Oh Isten segíts, segíts ezeken a szegény gyermekeken! Oh Isten, azt hiszem, hogy már nem is hallasz!"

Ebben a pillanatban léptem be a szobába. Kezemet az asszony vállára tettem és hangosan mondtam: "Mégis, kedves asszonyom, az Isten tud még hallani. Önt is meghallgatta és

ide küldött engem; még ebben az órában jól kell laknia magának és gyermekeinek."

Az anya és gyermekei megmerevedtek a bámulattól. Ugy néztek rám mint az álmodozók.

De most első dolog az volt, hogy az éhesek enni kapjanak. Az asszony velem együtt a legnagyobb kosarat, amely kéz alatt állott, vette elő és egymásután felkerestük a péket, a mézszárost, a gyarmatárúkereskedőt és a tejárust. A gyermekek velünk együtt ballagtak és már mindjárt a péknél kaptak falatozni valót. Ah ez egy vilám menet volt:

Utközben elbeszélte nekem az asszony, hogy csak nem régen lett olyan szegénynyé. Az ő férje omnibuszkocsis volt. Csak ritkán ivott mértékletlenül. Valami szabálytalanság miatt hirtelen elbocsájtották állásából. Erre azután elhagyta őket és hogy hová ment, nem tudja. Így jutottak éhinségbe. Koldulni, vagy a szegényintézethez fordulni nem akart a nő.

"De olyantól, akit maga Isten küld, mégis csak szívesen elfogad valamit!"

Hogy azután róluk gondoskodva lett, az magától értetődik. De nem volt erre sokáig szükség, mert a családnya hamar bűnbánólag visszatért.

Tíz évvel később kivándoroltak Amerikába. Én pedig, ha a "Három pózna" mellett elhaladtam, mindig megerősítettem hitemben, mert az a házikó az isteni gondviselésnek emlékeztető jele gyanánt maradt előttem."

Mily jó volt eme jámbor embernek engedelmeskedni, a belső szózatnak. S vajjon tudunk-e mi is engedelmeskedni. Azért, amikor ösztön támad benned valami jó cselekedetre, ne mulasztod azt el, hanem tedd meg azonnal, mert ama belső szózat vagy belső ösztön nem ok nélkül szól hozzád. Ha segíteni akarsz, segíts mikor a szózat arra int és ne halasszad későbbre.

Támadhat azonban benned szózat a rosszra, annak azonnal ellene mondj!"

— "A lekiismeret az, a melyre minden tettünk az igazság pennájával jegyeztetik fel."

A VASÁRNASZENTELÉSE.

B. nevű nyerges mestert meglátogatta egy előkelő uriember, hogy nála egy lószerszámot megjavíttasson. "Erre nekem hétfőn okvetlen szükségem lesz, ehhez alkalmazkodjék", — mondá mikor távozni akart.

"Sajnálatomra, ez lehetetlen!" — viszonzá a mester; "ma szombat van, hétfőre a munkát nem végezhetem el."

"Mi? nem lehet? Miféle oktalanság! Holnap egész napon át ideje van hozzá," — válaszolá az ur határozott és kevély hangon.

"Holnap vasárnap lesz, nálam ezen a napon nem dolgoznak," — mondá illő tiszteletudással a nyerges.

"Akkor elmegyek máshoz. Tegye a szerszámot a kocsimba.

"Kedden minden hiba nélkül szolgáltatásra lehetek," szóla az iparos.

"Keddre már késő," válaszolá az ur, s minden további szó nélkül távozott a műhelyből; beleveté magát fogatába és tovább hajtattott.

A nyerges sóhajtozva tért vissza műhelyébe. Ez az ur csak rövid idő előtt lett megbízója; de így ezután majd elmarad. Az üzletet egy idő óta veszteségek érték; a családban is többféle betegség emésztett; ezek következtében nagy szüksége lett volna újabb bevételekre. Már-már olyan gondolatok kezdtek benne támadni, hogy talán helytelenül járt volna el a gazdaggal; de mihamar megnyugtatta az a tudat, hogy ő Istennek akarata szerint járt el és Isten tovább is gondot fog rá viselni.

Néhány hét eltelté után — ezek a hetek pedig ugyancsak nehezek voltak a szegény mesternek — egy pompás hintó állott meg boltja előtt. Egy katonás magatartású finom uriember szállott ki abból és ment B. mester felé olyan tekintettel, mint a ki megszokta a parancsolgatást, s nem mond hármát, ha kettő is elegendő. Néhány élénk és barátságos tekintettel szőjjelnézett a boltban és szólt: "Ugy, hát ön az a szemérmetlen fickó, a ki nem akar vasárnap dolgozni?"

Szerencsére B. mester az az ember volt, ki mindent a jobbik részén vizsgált. A mint a látogató szemébe tekintett, mindjárt észrevehette, hogy ezekben a szigorú szavakban sértő szándék nincsen; ezért nyájasan felel: "Uram, vasárnap nem dolgozom; de ebből nem követ-

kezik, hogy megbízóimmal szemben tisztelettel ne viselkedjem.”

“Persze, hogy ez következik, legalább így hallám H. barátomtól. Nagyon rosszat mond ön felől.”

“Sajnálom, de...”

Az ur közbeszólt: “Tényleg visszautasította rendelését és azt mondta neki, hogy nem fog aszerint eljárni. Nem szemérmertlenség ez?”

“Egyebet nem tehettem.”

“De igen, tehetett volna. Belátásától függött Istennek szolgálni, vagy embernek tetszeni. Hatalmazottsága hozott engemet önhöz.”

“Ez az idő óta keresek egy nyergest, kiben állhatnék a lovasság részére eszközözendő nagyobb megrendelés szállítása iránt. H. ur szólott nekem, önt ajánlva. Mindjárt gondoltam, hogy olyan ember, ki félelem nélkül Istennek törekszik tetszeni, mindent el fog követni, hogy emberek iránti kötelességét is teljesítse.”

Mialatt az ismeretlen az iparosnak mindent pontosan megmagyarázott, hogyan kell a megrendelést végezni, utóbbi azt is megtudta, hogy az ország egyik legfőbb tisztviselőjével van dolga. A vállalat sok ideig foglalkoztatta és jól keresett mellette. Hatalmasan megerősödött hitében.

A későbbi években, mikor már nem kellett többé szükséggel küzödni, többször mondá B. mester: “A ki Istent szolgálja, annak jó mestere van.”

Ilyen tapasztalatokkal sokan bírnak testvéreink közül. Csak bátran előre! Ha némelykor rosszul megy is, csak tűrjünk nyugodtan. Semmiféle földi haszon ne csaljon meg bennünket, hogy azok miatt letántorodjunk az Ur egyenes útjáról. Az Ur gondot visel.

MISSIÓNK JÖVŐJE.

Amerikában közel két millió magyar él, s a nagy kikötőkbe érkező hajók mindig hoznak kisebb, nagyobb számban magyar kívándorlót. Ezen nem kis számú nép között a tiszta evangéliumi missiót, (értve a megtérés és újjászületés tanítását és ennek gyakorlására való nevelést) majdnem kizárólag a kevés számú baptista missió állomások képviselik.

Ezen igazság arra sarkaljon bennünket, hogy missiókat minden lehető módon fejlesszük, hogy ez nagy hivatásának annál inkább eleget tudjon tenni. Ezen cél eléréséhez

különösen itt Amerikában szükséges mentől több intelligens munkás, kik csupán az Isten országa terjesztésére szentelik életüket. Kik a “hit mellé tudományt” is szereznek, mely ajándékkal a missiót olyan irányban tudják fejleszteni és vezetni, mely által a nép áldásával válik. Az itteni viszonyok sokban különböznek a hazai viszonyoktól, s azért a berendezkedésnek is másnak kell lenni. Otthon p. o. az őszi esős idők, a téli pihenésre való hónapok, amidőn a mezőgazdálkodásnak szünetelni kell, igen alkalmasak arra, hogy a hívők a szomszéd községbe elránduljanak az ev. terjesztésért. Itt járomba van a munkás folyton, s ha hosszabb szünideje van, akkor az itt nagy bajt jelent a kézi munkásra, a mely idő alatt alig van kedve a munkakeresésen kívül egyebet is tenni. Azért az evangélium terjesztése itt majdnem kizárólagosan a bibliaárusokra és a prédikátorokra hárul, kiknek nem kell létfenntartásukról gyári munkával gondoskodniok. Hanem ezen munkásoknak olyan képzettséggel kell bírniok, hogy az angol prédikátorokkal, gyülekezetekkel és missió társulatokkal érintkezni s a missiójuk részére mentől nagyobb előnyöket kivívni birjanak. Nekünk nem kell tartani attól, hogy missiónk még nincs nagyon elterjedve, s így nem leszünk képesek munkásokat foglalkoztatni, mivel missiót folytató, s folytatni akaró nép között lakunk, kik előtt csak fel kell mutatni a munka szükségességét, s ha kellőleg tudunk érvelni, két három taghoz is kapunk munkást. Példa erre többek között a trentoni magyar missió, hol Bila testvér egy pár taggal kezdett, s jelenleg már szép állomás van. Nagy jelentőségű lépés missiónk fejlesztéséhez a missió iskola felállítása. Az angol szemináriumok segítenek abban nekünk, hogy képzett munkások vegyék kezökbe a munkát, s gondoskodnak arról, hogy magyar nyelven is képeztesenek a munkások. Ez nemzeti vívmány is, de főképpen a mi missiónkra nagy áldás, mert a tanulók a mi nevelésünk útján kerülnek a munkába, s így az idegen felfogásoktól inkább mentesek lesznek. Kérjük az Urat, hogy hívjon el ifjaink közül többeket ezen szent munkára, s adjon olyan alkalmakat, melyek által missiónk már a közel jövőben hatalmas virágzásnak induljon.

A missió munkásokban rejlik missiónk jövője!

O.

ALAMERITÉS TOLEDÓBAN.

Örömmel közöljük kedves olvasóinkkal, az Evangéliom csodálatos hatalmát, mely a Szent Lélek által megkoronázva a szíveken, hatalmasan cselekedett és ma is cselekszik, János 6, R. 63 v.

Ugy van ez Toledóban is, még kevés idővel ezelőtt ez a hely egész sivár volt. De az Evangéliom által többen felébredtek és meghaltak a bűnnek, s élnek Istennek ami Urunk, Jézus Krisztus látal.

Ilyenekben gyönyörködik az Ur és ilyenek felett örvendeznek a mennyei angyalok az égben. Ó hát mi sem maradtunk el tőlök, nem! Lukács ev. 15. r. 10.

De óhajunk még az, hogy ti is örvendezetek mivelünk az elveszett, de megtaláltatottak felett.

E hó t. i. július 17. vasárnap volt, az esti isteni tiszteletre gyűltünk össze, mely 7.30-kor kezdődött a II-ik angol baptista templomban, hol tisztelet után, melyet Rev. Rabes vezetett, bement a tágas medencébe, és egy éltes angol nőt az Atyának, Fiunak és a Szent Léleknek nevében alámerített.

Ekkor alólirott lépett a medencébe és két magyar nőt, akik már előzőleg hitökről kielégítő vallást tettek, és életökkel is azt bizonyították, hogy ők az Ur Jézust követik, saját óhajokra szinte az Atyának, a Fiunak és a Szent Léleknek nevében alámerítették.

Megjegyzendő, hogy a szónoklatot Márk ev. 16, R. 16-ból merítve, előzőleg Gazsi István tartotta angol és magyar nyelven, aki Detroitban, Mich. missió munkát végez, a vakáció idején, hová a missió iskolából lett küldve, de ez alkalomra ájtott hozzánk.

Az Ur tartsa meg gyermekeit az Ő szent házában és adjon még sok ilyenek felett való örömet nekünk és minden helyeken is, hogy ami közös örömeinket mindenfelé élvezhessék és élvezhessük, ami Urunknak az Ur Jézusnak érdeme és Szent kegyelmében.

Kivánja szerető testvéretek

Végh M.

ALAMERITÉS BERWICKEN.

Zborai t. 3 megtért egyént merített alá hitünknek vallomására. Az alámerítés a szabadban történt mintegy 1000 ember jelenlétében.

Még késő este is csoportokban voltak az emberek s azon vitatkoztak egymás között, hogy melyik az igazi kereszttség.

ÁLLANDÓ CÍMEK.

VASÁRNAPI LECKÉK.

- Augusztus 7. Jézus a Jeruzsálem felé vezető úton. Máté ev. 19, 1. 2. 13—26. Ar. m. "Hagyjatok pékét e kis gyermekeknek és ne tiltátok meg őket, mert ilyeneké a mennyeknek országa." Máté 19, 14.
- Augusztus 14. A szőlőben való munkásokról. Máté ev. 20, 1—16. Ar. m. "Sok elsők pedig lesznek utolsók és sok utolsók elsők." Máté ev. 19, 30.
- Augusztus 21. Jézus Jeruzsálemhez közel. Máté ev. 20, 17—34. Ar. m. "Az embernek fia nem jött, hogy szolgáljanak neki, hanem, hogy ő szolgáljon és adja az ő életét váltságul sokakért." Máté ev. 20, 28.
- Augusztus 28. Jézus bevonulása Jeruzsálembe. Máté ev. 21, 1—17. Ar. m. "Légy segítségül Isten a Dávid fiának! Aldott, aki jött az Urnak nevében! Légy segítségül Isten, ki vagy a magasságban." Máté ev. 21, 9.

IMAHÁZAK CIME:

- Cleveland, O. E. 79 Str. 2804.
Cleveland, O. West Side missió: 1935 Lorain Ave.
Homestead, Pa. 140 N. 4th Ave.
McKeesport, Pa. Market Str.
New York, Second Ave. 164.
Passaic, N. J. 208 4th Str.
West Pullman 819—119 Str.
Philadelphia 938 N. Fifth Str.
Harrisburg, N. Herr Str. Near Cameron Str.
Scranton Cor. Bundy and Return Ave.
Bervick Cor. 6th Ave. and Dixon Str.
New Castle, Pa. T. E. Reynolds Str.

MUNKÁSOK CIME:

- Rev. F. Balogh 149, 4. Ave. Homestead, Pa.
Rev. M. Fábán 334. E. 14th Str. New York.
Mr. S. Ulbrich 11841 W. Wallace Str. W. Pullman.
Rev. S. Billa 327 Cummings Ave. Trenton, N. J.
Rev. J. Zboray 800 Whomling Ave. W. Pittston, Pa.
Rev. John Leber New Castle, Pa.
Rev. N. Dultty Philadelphia, Pa. 938 N. Fifth Str.
Mr. F. Joó 2952 E. 81 Str. Cleveland, O.
Rev. M. Végh 402 Whittemore Str. E. Toledo, O.
Mr. Louis Tóth 156 Jackson St. Phoenixville, Pa.
Rev. P. F. Schilling 1103 Julia Ave. Harrisburg, Pa.
Mr. Geo Gogolyák Hung. Miss. Martins Ferry, O.

NYUGTÁZÁS.

Homestead.

- Veér Ferenc 1910-ről—25.
Csató Mátyás 1910-ről—25.
Szakács Ferenc 1910-ről—25.
Bordi Samu 1910-ről—25.

Martins Ferry.

- Gogolyák Györgyné 1910-ről—25.

Editor: STEPHEN OROSZ.
Felelős szerkesztő: OROSZ ISTVÁN.
7114 Grand Ave.